

Traç polivalent

EL DIBUIXANT JOVEGUILLE

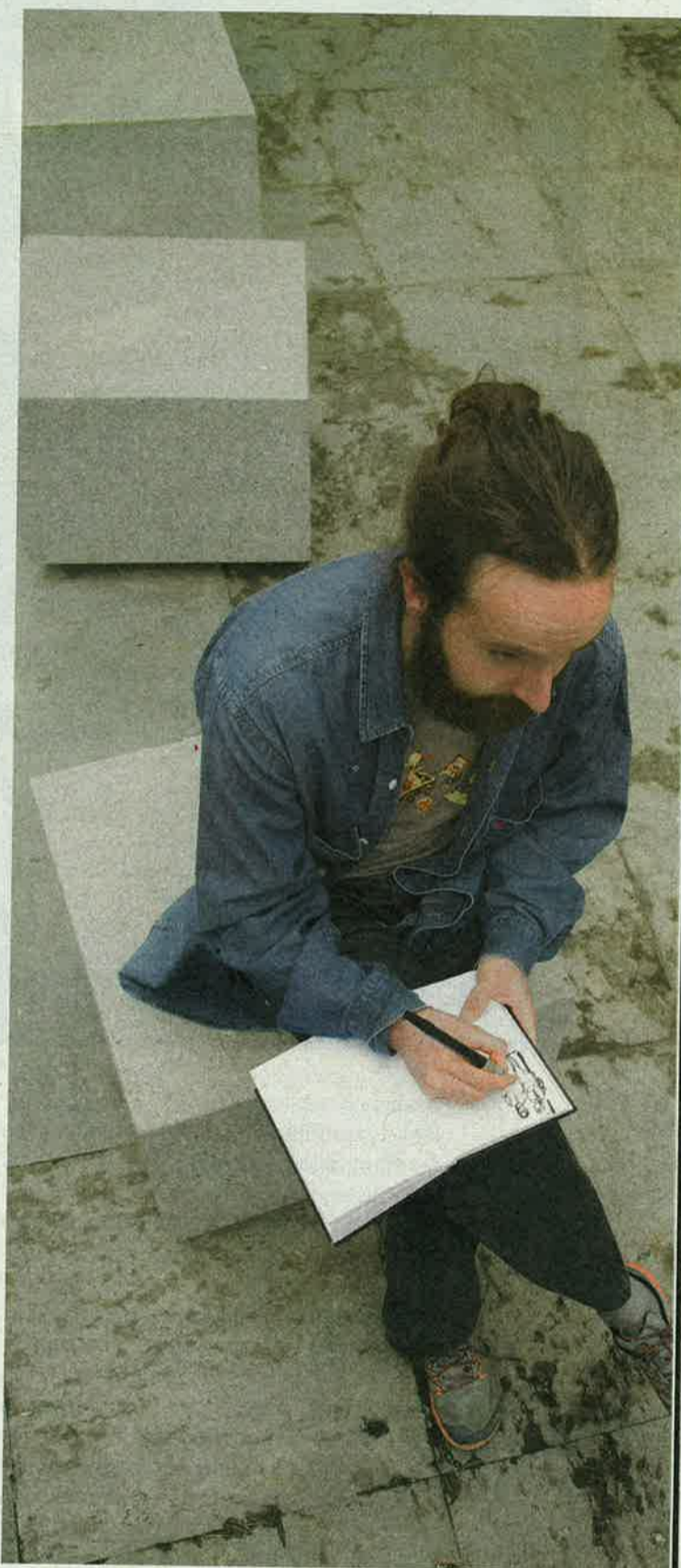
Text: Carles Castelló Fotos: JBarrull

El lleidatà Jove Guille -àlter ego de Guillem Ruiz- s'ha mogut sempre en el món de la il·lustració i el disseny gràfic. Actualment treballa en el camp de l'animació gràfica en 3D, una indústria que sobretot té sortida als Estats Units, on ha viscut els darrers anys, i la Gran Bretanya, on es planteja viure els propers. En paral·lel, Joveguille no deixa de crear còmics en els quals, des d'humor innocent o la denúncia social, ens convida a reflexionar sobre el món que ens envolta.

El món creatiu de Joveguille abasta de la innocència de Jordi and Oslo a la duresa de Tea Sputnik

Arriba a la cita acalorat, esbufegant i amb els ulls molt oberts. Fa cara de no volèr perdre's detall, de voler aprendre-ho tot. Va de bòlit perquè està fent la promoció i la distribució del seu darrer còmic: *L'últim Sant Jordi de Tea Sputnik*; és el que té autoeditar-se. "És que vinc de Moià, de veure el Picanyol", s'excusa, posant per endavant un dels seus referents particulars i, probablement, un dels dibuixants catalans més importants. Joveguille -Guillem Ruiz Acebrón (Lleida, 1988)- ha mamat de Picanyol i el seu Ot el Bruixot, però també de moltes altres fonts. Parla amb veneració de Charles Schultz (Peanuts), i en donar un cop d'ull al seu *Jordi&Oslo* és innegable -i així ens ho con-

firma- que el Calvin & Hobbes de Bill Watterson també està entre les seves influències. "Però n'hi ha moltes més, que no tenen a veure amb les tires còmiques clàssiques que no s'assemblen en res al que faig però m'encanten: Frank Miller, Mike Mignola, Vicente Segrellés". Encara que amb el Sheriff Pat, personatge de Segrellés, ja hi té més punts en comú, sobretot per la seva estètica clarament *cartoon*. Els autors americans i la cultura *made in USA* han d'influir per força a Joveguille ja que viu als Estats Units fent animació 3D.

Hi va arribar després d'estudiar disseny gràfic a Barcelona i decebre's de com funciona el sector al nostre país. "És una màquina d'encasellar persones; no hi ha personalitat, no hi ha creativitat", afirma. I en

Vida nocturna. 'L'últim Sant Jordi de Tea Sputnik' està ambientat a Lleida i l'acció es desenvolupa a la nit.

acabar un màster d'animació, va creuar l'Atlàntic, "aprofitant uns contactes que havia fet en un intercanvi al Batxillerat". Allí, des de la distància, va començar a donar forma a *Jordi & Oslo*, una tira *online* que segueix un format molt americà. Ell, però, l'ha apropiat tant com ha pogut als seus referents emocionals i culturals. Un cavaller i un drac que, lluny de ser antagonistes, són amics. No són Tom i Jerry, no s'estomaquen l'un a l'altre i no es plantegen si són enemics naturals. Són innocència i existencialisme en estat pur. La intenció en crear aquests personatges no era la de copiar, sinó la de "traduir els motius i formats de la tira clàssica a un àmbit català i, més concre-

tament, lleidatà". De fet, l'ús del registre del català nord-occidental com a vehicle expressiu a les tires n'és una prova conclouent. D'aquesta premissa creativa i una dosi de casualitat van sorgir, com tantes bones idees en aquesta vida, *Jordi & Oslo*. Originalment era un regal d'aniversari en forma de dibuix per a una cosina seva, però va despertar l'espurna creativa que ja s'havia manifestat abans per altres vies. I és que Joveguille havia participat en diferents concursos i certàmens: el cartell del Jazz Tardor de 2011 o la portada del disc dels també lleidatans Renaldo & Clara són seus. Però amb el drac i el cavaller va submergir-se de ple en el món del còmic. Això sí, sense per-

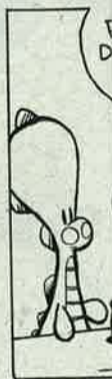
Jordi & Oslo

Joveguille publica periòdicament les tires del drac i el cavaller a la web www.jordioslo.com, una sèrie oberta que ell mateix defineix com "una mena de diari existencial". En la tradició d'altres còmics *strip* com ara la cèlebre Mafalda de l'argentí Quino, Jordi & Oslo incorpora tot un reguitzell de secundaris que enriqueixen el discurs i que amb el nom ja es delaten: Nietzsche o Noam Chomsky formen part del repertori. En paper va ser publicat per De Falces el 2015 gràcies a un Verkami.

L'últim Sant Jordi de Tea Sputnik

Va veure la llum el passat Sant Jordi. Està ambientat a la ciutat de Lleida i s'hi reconeixen molts espais: la plaça de la Catedral Nova, el Mercat del Pla, el turó de la Seu Vella- són fàcilment identificables per al lector de Ponent. Escrit i dibuixat a cavall entre San Francisco (EUA) i La Paz (Bolívia), ha estat publicat -a l'igual que *Jordi & Oslo*- per l'editorial De Falces. Es pot aconseguir per internet a través del web archive.org/details/TeaSputnik

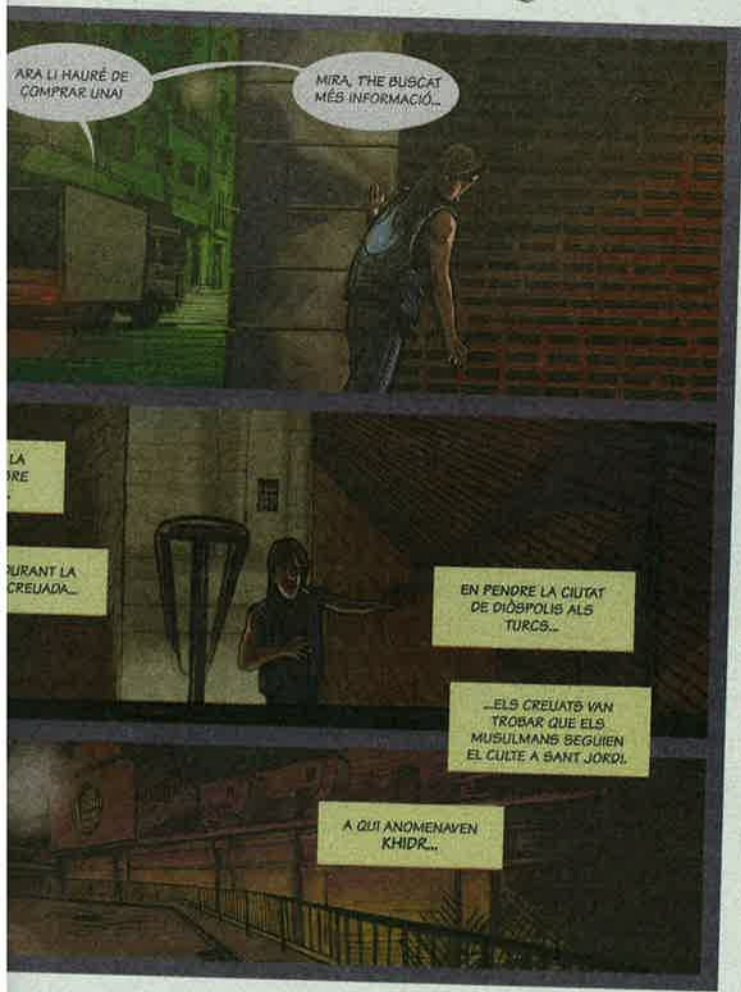

dre Lleida com a font d'inspiració i escenari dels seus treballs.

Amb els beneficis del llibre de *Jordi & Oslo*, publicat a través d'un *crowdfunding*, ha editat la seva primera novel·la gràfica: *L'últim Sant Jordi de Tea Sputnik*. De nou, la tradició és el teló de fons, encara que aquesta vegada és amb un filtre degradat. Tota la lluminositat i innocència de les tires es transforma aquí en una atmosfera llòbrega en la qual descobrim els intestins de la ciutat de Lleida. Aquí les flors creixen en les deixalles i els herois no són els prototips que un s'espera. "Què és un heroi?", es pregunta l'autor, "per respondre la pregunta, vaig estirar del fil. L'heroi és el que s'aixeca cada

Sempre a punt.
Joveguille sempre porta a sobre una libreta perquè qualsevol moment és bo per dibuixar.

Estils oposats. Jordi i Oslo -dreta- beu de les tires còmiques nord-americanes, mentre que L'últim St Jordi de Tea Sputnik -sota- és un còmic molt més fosc.

AL REVÉS OSLO, AL REVÉS!

Joveguille 16

matí i, sense tenir poders, sense ser cap superhome, tira endavant amb la seva vida sobreposant-se a situacions molt difícils. Els immigrants en són el millor exemple. De fet, jo sóc un immigrant!", afirma. I Superman també ho era. D'aquesta lluita contra unes circumstàncies adverses en surt la protagonista, la Tea, una treballadora dels serveis de neteja de la ciutat. "Vaig demanar permís per acompanyar uns treballadors d'ILNET, per documentar-me, i em va sorprendre la normalitat amb què parlaven d'algunes de les coses que veien a les nits". A L'últim Sant Jordi... hi ha una història d'abús policial.

No evita la polèmica i es basteix de versemblança amb el cas conegut com Els 3 joves de Lleida -encausats i condemnats arran d'unes accions de solidaritat amb la comunitat de presos del Centre Penitenciari Ponent- que fa de teló de fons de la història. La dicotomia poli bo/ poli dolent no existeix en aquesta obra; "els vaig fer tots

dolents, perquè aquí encara no s'havia fet", diu. "Sembla que sempre n'hi hagi d'haver algun de bo per recordar-nos que sense ells no estem protegits, però moltes vegades no és així sinó tot al contrari. Amb el còmic plantejo un debat sobre la legitimitat de protegir-nos a nosaltres mateixos i la necessitat de l'existència de forces d'ordre públic". Tot molt àcrata, quant a concepte, però sense jugar al to periodístic del nord-americà Joe Sacco. Tot i saber que pot provocar rebuig, Joveguille busca "fer pensar a la gent i remoure alguna consciència". "A la presentació va venir gent que no coneixia el còmic i davant del tema s'hi posava a travessar. Algú fins i tot em va retreure que es notava que no m'havien atracat mai, però no crec que em calgui per pensar com penso...". Als Estats Units però, són freqüents les històries, reals i documentades, d'abusos policials. Potser aquest és un altre dels ponts entre San Francisco i Lleida. Després de "sis anys de visat d'estudiant em sembla que això -viure als EUA- s'acaba, ara cal seguir rondant". Londres es perfila, si el Brexit no ho esguerra, com la propera parada laboral al món de l'animació, en què també bolca les seves energies creatives. "Estic acabant un curtmetratge d'animació", confessa. És una faula amb una zebra i un tigre, de la qual també vull fer una versió en conte infantil". Sembla que serà quelcom radicalment allunyat de l'estil de L'últim Sant Jordi... "Sí. Però és que això encara no ho he fet. Ho vull provar tot. Sóc jove."